[1964] 8 ఎస్ సి ఆర్ 306

1964, జులై 24

కె.హచ్చి గౌడర్

V

రిషోబ్దాస్ ఫాతైముల్ మరియు కంపెనీ

[కె.సుబ్బారావు, ఎన్.రాజగోపాల అయ్యంగాల్, జె.జె.]

మద్రాసు అగ్రికల్చర్ రిలీఫ్ యాక్ట్-యాక్ట్-ఫైనల్ డిక్రీ-మద్రాస్ అగ్రికల్చర్ రిలీఫ్ యాక్ట్, 1938 (1938 మేడ్ 4), రూ. 13, 19.

1945 ఫిబ్రవరి 15న వడ్డీతో సహా చెల్లించాల్సిన నిర్దిష్ట మొత్తానికి అప్పీలుదారుడు అమలు చేసిన తనఖా పత్రం యొక్క అసైన్డ్-తనఖాదారు అయిన ప్రతివాది, వడ్డీతో సహా మొత్తాన్ని రికవరీ చేయాలని దావా వేశాడు. దావా ఒక రాజీలో ముగిసింది, దీని కింద ఒక డిక్రీ ఆమోదించబడింది మరియు డిక్రీకి కొన్ని చెల్లింపులు చేయబడ్డాయి. సరైన సమయంలో ప్రతివాది తుది డిక్రీని ఆమోదించడానికి కదిలాడు. మద్రాస్ అగ్రికల్చర్ రిలీఫ్ యాక్ట్ కింద రుణాన్ని తగ్గించాలని పిటిషనర్ దరఖాస్తు చేసుకున్నారు. ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తేదీ తర్వాత తగ్గించాల్సిన రుణం చెల్లించినందున చట్టంలోని సెక్షన్ 19(2) ప్రకారం డిక్రీని తగ్గించలేమని ప్రతివాది ఈ దరఖాస్తుపై దాఖలు చేసిన అభ్యంతరాల్లో వాదించారు. సబార్డినేట్ జడ్జి ఈ అభ్యంతరాన్ని తోసిపుచ్చుతూ అప్పీలుపై చట్టంలోని సెక్షన్ 13 ప్రకారం రుణాన్ని తగ్గించుకోవాల్సి ఉంటుందని తీర్పునిచ్చారు. సమ్మతి డిక్రీని ఆమోదించడానికి ముందు వడ్డీని తగ్గించే చట్టబద్ధమైన హక్కును ముందుకు తీసుకురానందున, తుది డిక్రీ ప్రొసీడింగ్స్ దశలో డిక్రీని

తగ్గించలేమని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. చట్టంలోని సెక్షన్ 19(2) చట్టం ప్రారంభంలో చెల్లించాల్సిన అప్పులకు మాత్రమే వర్తిస్తుందని, అందువల్ల డిక్రీని రద్దు చేయాలనే దరఖాస్తును సర్టిఫికేట్ ద్వారా అప్పీలుపై కొనసాగించలేమని పేర్కొంది.

7, 8, 9, 13 సెక్షన్లు వివిధ పరిస్థితులలో రైతులు చేసిన అప్పులను తగ్గించే సూత్రాలను అందిస్తాయి. రుణాన్ని తగ్గించుకోవచ్చు. దీనికి సంబంధించి తగిన చర్యలు తీసుకోవడంలో.. అయితే డిక్రీలుగా పక్వానికి వచ్చిన అప్పుల విషయంలో సెక్షన్ 19(1), (2) ప్రకారం చట్టానికి ముందు చేసిన అప్పులకు సంబంధించి మాత్రమే డిక్రీని పునఃప్రారంభించడానికి ప్రత్యేక విధానాన్ని నిర్దేశించారు. మద్రాసు అగ్రికల్చర్స్ రిలీఫ్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి చేసిన డిక్రీలను తిరిగి తెరవడానికి వీలు కల్పించలేదు, మరియు అర్థం చేసుకోదగిన కారణాల వల్ల అటువంటి ఉత్తర్వులకు సంబంధించి ఉపశమనం ప్రత్యేకంగా వడ్డీ రేటులో రాయితీకి మాత్రమే పరిమితం చేయబడింది.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 80 ఆఫ్ 1962.

1957 డిసెంబర్ 19న మద్రాసు హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు, డిక్రీలోని సి.ఎం.అప్పీల్ నెంబరు 303లో అప్పీలు.

ఎ.వి.విశ్వనాథ శాస్త్రి . పిటిషనర్ తరఫున వి.రత్నం, ఆర్.గణపతి అయ్యర్ వాదనలు వినిపించారు.

ప్రతివాది తరఫున జి.ఎస్.పాఠక్, ఆర్.త్యాగరాజన్ వాదనలు వినిపించారు.

జూలై 24, 1964. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులో..

సుబ్బారావు, జె - మద్రాసు వ్యవసాయదారుల ఉపశమన చట్టం 1938 (1938 చట్టం 4) అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత తల్లిదండ్రుల చట్టంగా పిలువబడే రుణాన్ని అమలు చేయడానికి

దావాలో పొందిన డిక్రీని మాత్ర చట్టంలోని సెక్షన్ 13 కింద తగ్గించవచ్చా అనే ప్రశ్నను ఈ అప్పీల్ లేవనెత్తుతుంది.

వాస్తవాలు ఇలా ఉన్నాయి: 1964 ఫిబ్రవరి 15న పిటిషనర్, మరో నలుగురు కలిసి 9 శాతం వడ్డీతో మూడేళ్ల తర్వాత చెల్లించాల్సిన రూ.2,00,000 మొత్తానికి కావేర్లాల్ చోర్దియా పేరిట తనఖా పత్రాన్ని అమలు చేశారు. సంవత్సరానికి.. జనవరి 24, 1946న, తనఖాదారుడు ప్రతివాదికి ఆ తనఖాను కేటాయించాడు. దాని కింద అసలు, వడ్డీకి సంబంధించి కొన్ని చెల్లింపులు జరిగాయి. 1950 ఫిబ్రవరి 28న అసైన్డ్-తనఖాదారుడు అంటే ప్రతివాది ఊటకమండ్ లోని నీలగిరిలోని సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో రూ.1,98,487-8-0 వసూలు చేయాలని, రూ.1,50,000 నుంచి రూ.1,50,000, అసలు రూ.8,8,8,8,000 మొత్తాన్ని వసూలు చేయాలని కోరుతూ 1950 నాటి ఓఎస్ నెం.55లో దావా వేశారు. 1950 డిసెంబర్ 21న జరిగిన రాజీ ఒప్పందం ప్రకారం అసలు రూపంలో రూ.1,50,000, వడ్డీ, 9 శాతం వడ్డీతో డిక్రీ జారీ చేశారు. సంవత్సరానికి మరియు ఖర్చులకు లోబడి, కొన్ని నిర్దిష్ట వాయిదాలలో చెల్లింపులు చేసినప్పుడు కొన్ని రాయితీలు చూపబడతాయి. ఆ తర్వాత డిక్రీకి సంబంధించి కొన్ని చెల్లింపులు జరిగాయి. సరైన సమయంలో ప్రతివాది తుది డిక్రీని ఆమోదించడానికి 1953 ఐ.ఎ నెం.382ను దాఖలు చేశాడు. 1955 జూన్ 24న పిటిషనర్ 1955 జీవో నంబరు 24ను దాఖలు చేశారు. ఈ దరఖాస్తుపై దాఖలైన అభ్యంతరాల్లో ప్రతివాది వాదనలు వినిపిస్తూ, ఈ నెల 22వ తేదీ తర్వాత రుణం తగ్గించుకోవాల్సి వచ్చిందని పేర్కొన్నారు. 1938. పేరెంట్ యాక్ట్ ప్రారంభమైన తేదీ. పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 19(2) ప్రకారం డిక్రీని తగ్గించడానికి వీల్లేదు. ఈ అభ్యంతరాన్ని తోసిపుచ్చిన సబార్డినేట్ జడ్జి 1956 ఆగస్టు 10న ఇచ్చిన ఉత్తర్వుల్లో పేర్కొన్నారు. పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 13 ప్రకారం ఈ డిక్రీని తగ్గించాల్సి ఉంటుంది. తదనుగుణంగా డిక్రీ రుణాన్ని తగ్గించుకున్నాడు. అప్పీలుపై మద్రాసు హైకోర్టు డివిజన్ బెంచ్ సమ్మతి డిక్రీని ఆమోదించడానికి ముందు వడ్డీని తగ్గించే చట్టబద్ధమైన హక్కును ముందుకు తీసుకురానందున, తుది డిక్రీ ప్రొసీడింగ్స్ దశలో డిక్రీని తగ్గించలేమని పేర్కొంది. మాత్ర చట్టంలోని సెక్షన్ 19(2) ఈ చట్టం ప్రారంభంలో చెల్లించాల్సిన రుణాలకు మాత్రమే వర్తిస్తుందని, అందువల్ల డిక్రీని తగ్గించే దరఖాస్తు చెల్లదని పేర్కొంది. ఫలితంగా

సబార్డినేట్ జడ్జి ఉత్తర్వులను కొట్టివేసి, రుణాన్ని పెంచాలన్న పిటిషన్ ను కొట్టివేసింది. అందుకే ప్రస్తుత విజ్ఞప్తి.

శ్రీ ఎ.వి.విశ్వనాథ శాస్త్రి గారు. పిటిషనర్ తరఫు న్యాయవాది, పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 19(2) కింద పిటిషనర్ వాదనను బలవంతం చేయలేదు, కానీ దానిని ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 13 కింద ఉంచారు. పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సంబంధిత నిబంధనల ద్వారా ఆయన మనల్ని పరిగణనలోకి తీసుకున్నారు. దాని ప్రకారం డిక్రీల పవిత్రతను దెబ్బతీసే శాసన విధానాన్ని బహిర్గతం చేశారు. 'పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత చేసిన రుణానికి సంబంధించి చేసిన డిక్రీని దాని కింద తగ్గించాలని పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 13లోని నిబంధనలను పరిశీలించాలి.

ప్రతివాది తరఫు న్యాయవాది శ్రీ పాఠక్, ప్రామాణిక మరియు విధానపరమైన నిబంధనల మధ్య వ్యత్యాసాన్ని చూపుతారు మరియు ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి చేసిన డిక్రీలను తగ్గించడానికి పేరెంట్ చట్టంలో ఎటువంటి నిబంధన లేదని వాదించారు. దాని నుండి సేకరించిన పేరెంట్ యాక్ట్ యొక్క సాధారణ ప్రణాళికను క్లుప్తంగా ఈ విధంగా పేర్కొనవచ్చు. పేరెంట్స్ యాక్ట్ యొక్క ప్రధాన ఉద్దేశ్యం రైతులకు ఉపశమనం కలిగించడం. - "రుణం" అనేది తల్లిదండ్రుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 (iii)లో నిర్వచించబడింది, ఇది నగదు లేదా రూపంలో, సురక్షితంగా లేదా అసురక్షితంగా, ఒక వ్యవసాయదారుడి నుండి బకాయిపడినా, సివిల్ లేదా రెవెన్యూ కోర్టు యొక్క డిక్రీ లేదా ఉత్తర్వు ప్రకారం చెల్లించినా లేదా మరేదైనా. ఈ నిర్వచనం చాలా సమగ్రమైనది; ఇది ఒక వ్యవసాయదారుడి నుండి సురక్షితమైన, అసురక్షిత మరియు నిర్ధారిత రుణాలను తీసుకుంటుంది. పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 7 ప్రకారం ఈ చట్టం నిర్దేశించిన విధంగా రుణాన్ని తగ్గించాలని పేర్కొంది.సెక్షన్ 8 1932కు ముందు చేసిన అప్పులను, 1932 మార్చి 22కు ముందు చేసిన అప్పులను, 1938 మార్చి 22కు ముందు చేసిన అప్పులను తగ్గించే విధానాన్ని, సెక్షన్ 13 పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత చేసిన అప్పులను తగ్గించే విధానాన్ని తెలియజేస్తుంది. ఈ చట్టం కింద మంజూరు చేయబడిన ఉపశమనం రుణం యొక్క తేదీని బట్టి మారుతుంది, ఇది పైన పేర్కొన్న మూడు

కాలవ్యవధులలో ఒకటి కిందకు వస్తుందా లేదా మరొకదాని కిందకు వస్తుందా అనే దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. సెక్షన్ 7, 8, 9, 13లు రుణాన్ని తగ్గించే సూత్రాలను ఇవ్వగా, సెక్షన్ 19లో స్కేలింగ్ కు అవసరమైన యంత్రాలను అందిస్తున్నారు. 1948లో సవరించిన పేరెంట్స్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 19 ఇలా ఉంది.

> (1) ఈ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు ఒక కోర్టు రుణాన్ని తిరిగి చెల్లించడానికి ఒక డిక్రీని జారీ చేసినప్పుడు, అది వ్యవసాయదారుడు అయిన తీర్పు-రుణగ్రహీత దరఖాస్తుపై ఆధారపడి ఉంటుంది. .... ఈ చట్టంలోని నిబంధనలను అటువంటి డిక్రీకి వర్తింపజేయండి మరియు సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1908లో ఏపైనా ఉన్నప్పటికీ, తదనుగుణంగా డిక్రీని సవరించాలి లేదా సంతృప్తిని నమోదు చేయాలి:
>
> (2) ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత, ఆ సమయంలో చెల్లించాల్సిన రుణాన్ని తిరిగి చెల్లించాలని కోర్టు డిక్రీ జారీ చేసిన కేసులకు కూడా సబ్ సెక్షన్ (1) నిబంధనలు వర్తిస్తాయి.

రెండో క్లాజును 1948 సవరణ చట్టంలో చేర్చడం గమనార్హం. సవరణకు ముందు ఈ చట్టానికి ముందు చేసిన రుణానికి సంబంధించి పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత జారీ చేసిన డిక్రీని సవరించడంలో సెక్షన్ 19(1)ను ఉపయోగించవచ్చా అనే అంశంపై భిన్నాభిప్రాయాలు వ్యక్తమయ్యాయి. సబ్ సెక్షన్ (2) ఆ వైఖరిని స్పష్టం చేసి, అది చేయవచ్చని ప్రకటించింది. అందువల్ల డిక్రీ-అప్పులు కాకుండా ఇతర రుణాల విషయంలో, రుణానికి సంబంధించి తగిన ప్రొసీడింగ్ లో మరియు మాతృ చట్టం ముందు చేసిన అప్పుల విషయంలో, ఆ చట్టానికి ముందు లేదా తరువాత చేసిన అప్పుల విషయంలో స్కేలింగ్ ప్రక్రియను ఆశ్రయించాల్సి ఉంటుంది. బోర్డు చట్టంలోని సెక్షన్ 19(1) లేదా (2) కింద దరఖాస్తు దాఖలు చేయడం ద్వారా. కానీ 19వ అధ్యాయంలో మాత్రం ఇలా ఉంది. పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత చేసిన రుణాన్ని తగ్గించడం ద్వారా డిక్రీని సవరించడానికి దరఖాస్తు దాఖలు చేయడానికి

అనుమతించరు. విశ్వనాథ శాస్త్రి గారు చెప్పినట్లు మాతృచట్టం కొంతవరకు ఆజ్ఞల పవిత్రతను దెబ్బతీస్తుంది. కానీ అప్పుల ఊబిలో కూరుకుపోయిన రైతాంగానికి ఉపశమనం కలిగించే శాసన సభ విధానాన్ని అమలు చేయడమే. కానీ ఒక న్యాయస్థానం, ప్రత్యేకించి చట్టం వంటి స్వాధీనం చర్య విషయంలో, చట్టసభల యొక్క అనబడే విధానంపై ఆధారపడదు మరియు రైతులకు ఇచ్చే ఉపశమన పరిధిని సారూప్యత ద్వారా విస్తరించదు. ఉపశమనం యొక్క పరిధి తప్పనిసరిగా చట్టం ద్వారా స్పష్టంగా లేదా అవసరమైన అంతరార్థం ద్వారా ఇవ్వబడిన దానికే పరిమితం చేయబడుతుంది. మాతృచట్టంలోని 19వ సెక్షన్ లోని 1, (2) ఉపవిభాగాలను నిష్పక్షపాతంగా చదివితే, చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత చేసిన రుణానికి సంబంధించి చేసిన డిక్రీని పునఃప్రారంభించడానికి శాసనసభ ఎలాంటి యంత్రాంగాన్ని కల్పించలేదని నిస్సందేహంగా తెలుస్తుంది. ఈ కష్టాన్ని గ్రహించిన శ్రీ విశ్వనాథ శాస్త్రి, ఎస్, ఎఫ్ 3 యొక్క నిబంధనలపై ఆధారపడి, తల్లిదండ్రుల తరువాత చేసిన అప్పుల విషయంలో జైద్ సెక్షన్ అందిస్తుందని వాదించారు. ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చింది, ఇది గణనీయమైన ఉపశమనం కోసం మరియు ఆ ఉపశమనం ఇవ్వడానికి యంత్రాంగానికి ఈ క్రింది విధంగా ఉంది:

> రుణాన్ని రికవరీ చేసే ఏ ప్రక్రియలోనైనా, ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత ఒక రైతు చేసిన ఏదైనా రుణంపై చెల్లించాల్సిన వడ్డీ మొత్తాన్ని 61 శాతానికి మించకుండా కోర్టు తగ్గిస్తుంది. సంవత్సరానికి, సాధారణ వడ్డీ .....
>
> వడ్డీ రేట్లను 5 శాతానికి తగ్గించిన ప్రభుత్వం! దీని నుంచి అమల్లోకి వచ్చేలా ఏడాదికి శాతం.. జూలై 29, 1947. వినిపించిన వాదనల నేపథ్యంలో సెక్షన్ లోని అంశాలను పరిశీలిద్దాం.
>
> నేర్చుకున్న సలహాదారు "ఆజ్ఞ" అనే పదాలను చదవమని మనల్ని అడుగుతాడు. పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 13లో "రుణం" బదులుగా, "రుణం" అనేది ఒక డిక్రీ రుణంగా నిర్వచించబడుతుంది, మరియు అలా చదవడం ద్వారా, తుది డిక్రీ దరఖాస్తును కలిగి ఉన్న ఏదైనా విచారణలో, కోర్టు దాని కింద

సూచించిన విధంగా అన్ని వడ్డీలను తగ్గించాలని అతను వాదించాడు. తుది డిక్రీ ప్రొసీడింగ్స్ అనేది దావాలో ప్రొసీడింగ్స్ మాత్రమేనని, అందువల్ల డిక్రీ రుణం విషయంలో సబ్ సెక్షన్ లో రికవరీ అనే పదం సముచితమని వాదించారు. ఈ వాదనను అంగీకరిస్తే, మాతృచట్టం యొక్క మొత్తం పథకానికి విఘాతం కలుగుతుంది. సెక్షన్ 13 అనేది 8, 9 మరియు 13 సెక్షన్ల సమూహాలలో ఒకటి, ఇది రుణ రికవరీ కోసం ప్రొసీడింగ్ లో స్కేలింగ్ సూత్రాలను వివరిస్తుంది. కానీ డిక్రీని సవరించాల్సిన చోట, డిక్రీని స్పష్టంగా సవరించడానికి ఈ చట్టం జాగ్రత్తలు తీసుకుంది. సెక్షన్ 13 కిందకు వచ్చే కేసుల్లో కూడా డిక్రీల సవరణకు అవకాశం కల్పించాలని శాసనసభ భావిస్తే.. 19వ అధ్యాయంలో మరో సముచితమైన క్లాజును చేర్చారు. అటువంటి క్లాజు ఏదీ లేకపోవడం 13 వ అధికరణ ద్వారా రుణాల విషయంలో ఒక ఉద్దేశ్యాన్ని సూచిస్తుంది. శాసనసభ దాని కింద అందించే పరిమిత ఉపశమనాన్ని మాత్రమే ఇస్తుంది. పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత డిక్రీల పునఃప్రారంభానికి సంబంధించి.. అమ్మకపు చట్టానికి ముందు లేదా తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి, వారి వ్యవహార శైలిలో వ్యత్యాసాన్ని సమర్థించలేము. చేసిన అప్పుల మధ్య ఈ చట్టపరమైన వ్యత్యాసానికి సహేతుకమైన కారణాన్ని గుర్తించవచ్చు. ఏసీకి ముందు, ఆ చట్టం తర్వాత చేసినవి; ఎందుకంటే, గతంలో అప్పులు చేసినప్పుడు ఈ చట్టం ఉనికిలో లేదు. రుణగ్రహీతలు చట్టంలోని నిబంధనలను ముందే ఊహించలేనందున, వారికి సంక్షిప్త పరిహారాన్ని ఇచ్చారు, కానీ ఆ తర్వాత అప్పులు చేసిన రైతులకు, మాతృ చట్టం తెరిచిన కళ్ళతో ఆ శిక్షను నిరాకరించారు; చట్టానికి ముందు లేదా తరువాత పేర్కొన్న రుణాలకు సంబంధించి చేసిన డిక్రీలను తిరిగి తెరవడానికి వారు అనుమతించబడ్డారు. డిక్రీ చేయడానికి ముందు తగిన విచారణలో మాత్రమే ఉపశమనం లభిస్తుంది మరియు అది కూడా దాని కింద అందించే వడ్డీ రేటుకు సంబంధించి పరిమిత ఉపశమనానికి పరిమితం చేయబడింది. రెండు కేటగిరీల

డిక్రీల నిర్వహణలో వ్యత్యాసాన్ని తరువాతి సవరణ ద్వారా చేర్చిన సెక్షన్ 19లోని సబ్ సెక్షన్ (2) ద్వారా తీసుకువచ్చారు. ఈ వ్యత్యాసానికి కారణం ఏదైనప్పటికీ, "ప్రొసీడింగ్" మరియు "రికవరీ" అనే పదాల అర్థాన్ని సారూప్యత ద్వారా లేదా సాగదీయడం ద్వారా మనం 13 వ అధ్యాయం యొక్క పరిధిని విస్తరించలేము.

పేరెంట్ యాక్ట్ లోని సెక్షన్ 13-ఎలో రిలయన్స్ ను ఉంచారు.

> సెక్షన్ 3(2)లో నిర్వచించిన విధంగా ఒక కారణంతో రుణం తీసుకున్నట్లయితే, ఆ సెక్షన్ కు ప్రొవిసో (బి) లేదా ప్రొవిసో (సి) అమలుకు ఆ రుణానికి వర్తించే వడ్డీ రేటు చట్టం ప్రకారం దానికి వర్తించే రేటుగా ఉంటుంది. కస్టమ్ కాంట్రాక్ట్ లేదా కోర్టు యొక్క డిక్రీ ప్రకారం రుణం ఉత్పన్నమవుతుంది లేదా సెక్షన్ 13 కింద రైతుకు వర్తించే రేటు, ఏది తక్కువైతే అది."

ఈ సెక్షన్ ఆధారంగా జీవో 13, 13ఏ ఒకే అంశానికి సంబంధించినవని, పేరెంట్ యాక్ట్ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత అప్పులు చేసిన రైతులకు సెక్షన్ 13 వర్తిస్తుందనే వాదన వినిపిస్తోంది. 13 ఎ వ్యవసాయదారులుగా ఉన్న వ్యక్తులకు వర్తిస్తుంది, కాని చట్టం తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి సెక్షన్ 3 (ii) లోని నిబంధనలు (బి) మరియు (సి) లకు వర్తిస్తుంది, మరియు సెక్షన్ 13-ఎ యొక్క నిష్పాక్షిక పఠనం చట్టం తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి చేసిన ఉత్తర్వులకు వర్తిస్తుందని సూచిస్తుంది కాబట్టి, సెక్షన్ 13 అటువంటి ఉత్తర్వులకు కూడా వర్తిస్తుందని సహేతుకంగా అర్థం చేసుకోవాలి. మరోవైపు ప్రతివాది తరఫు న్యాయవాది శ్రీ పాఠక్ వాదిస్తూ, సెక్షన్ 13-ఎ కేవలం చట్టానికి పూర్వపు అప్పులకు మాత్రమే వర్తిస్తుందని, సెక్షన్ 7 ప్రకారం, చట్టానికి ముందు ఉన్న అప్పులకు మాత్రమే ఇది వర్తిస్తుందని, దీనికి ఏకైక మినహాయింపు సెక్షన్ 13-ఎ మాత్రమేనని, 13వ అధికరణను 13వ అధికరణ సవరణ చట్టం ద్వారా ప్రవేశపెట్టిన సెక్షన్ 13-ఎ సహాయంతో అర్థం చేసుకోలేమని వాదించారు. ఈ అప్పీలు చట్టంలోని సెక్షన్ 13-ఎ

యొక్క వివరణను కోరదు మరియు మేము దానిపై ఎటువంటి అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేయము.

చట్టపరమైన స్థితిని క్లుప్తంగా ఈ విధంగా చెప్పవచ్చు. సెక్షన్ 7, 8, 9, 13లు వివిధ పరిస్థితులలో రైతులు చేసిన అప్పులను తగ్గించే సూత్రాలను అందించే విభాగాల సమూహం. దానికి సంబంధించి తీసుకున్న తగిన ప్రొసీడింగ్ లో రుణాన్ని పెంచుకోవచ్చు. కానీ డిక్రీలుగా పక్వానికి వచ్చిన అప్పుల విషయంలో, 19(1), (2) అధికరణలు మాతృచట్టానికి ముందు చేసిన అప్పులకు సంబంధించి మాత్రమే డిక్రీని తిరిగి తెరవడానికి ప్రత్యేక విధానాన్ని సూచిస్తాయి. మాతృ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత చేసిన అప్పులకు సంబంధించి చేసిన ఉత్తర్వులను తిరిగి తెరవడానికి అవకాశం ఇవ్వదు, మరియు అర్థం చేసుకోదగిన కారణాల వల్ల అటువంటి ఉత్తర్వులకు సంబంధించిన ఉపశమనం ప్రత్యేకంగా వడ్డీ రేటులో రాయితీకి మాత్రమే పరిమితం చేయబడింది. పైన పేర్కొన్న కారణాల వల్ల హైకోర్టు ఉత్తర్వులు సరైనవేనని భావిస్తున్నాం.

ఫలితంగా అప్పీలు విఫలమై ఖర్చులతో కొట్టివేయబడుతుంది.

అప్పీల్ కొట్టివేయటమైనది.